NORAKSTS

Lietas Nr. C04186211
Lietas arhīva Nr. PAC-0176-16

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2016.gada 14.aprīlī

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu tiesu palāta šādā sastāvā:
tiesnese referente G.Freimane
tiesnese I.Ozola un tiesnesis A.Dundurs
ar sekretāri I.Jakoveli,
piedaloties prasītājas /pers. B/ pārstāvei /pers. C/, atbildētājas Rīgas domes pārstāvim /pers. D/ un trešajai personai /pers. E/,
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. F/ (pēc laulības noslēgšanas - /uzvārds/) prasībā pret Rīgas domi un Finanšu ministriju, ar trešo personu /pers. G/ (pēc laulības noslēgšanas - /uzvārds 1/, par īpašuma tiesību atzīšanu sakarā ar /pers. G/ apelācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2013.gada 10.jūlija spriedumu.

Aprakstošā daļa

/pers. F/ (turpmāk - prasītāja) 2010.gada 20.decembrī Rīgas apgabaltiesā cēla prasību pret Rīgas domi un Finanšu ministriju (turpmāk - atbildētājas), ar trešo personu /pers. G/, par īpašuma tiesību atzīšanu uz garāžu.

Prasības pieteikumā norādīts tālāk minētais pamatojums.

Valsts kadastra informācijas sistēmā reģistrēts nekustamais īpašums /adrese A/, kadastra Nr./numurs A/, ar kadastra apzīmējumu /numurs B/.

164/2777 domājamās daļas no minētās būves ir telpu grupa ar kadastra apzīmējumu /numurs C/(lietošanā garāža Nr.3), platība 16,4 m^2, kas atrodas /adrese A/. Minētā garāža piederēja prasītājas vecmātei /pers. H/. Saskaņā ar 2001.gada 5.septembra izrakstu no būves tehniskās inventarizācijas lietas garāža Nr.3 atbilst 164/2777 domājamām daļām no ēkas.

Apstiprinoties mantojuma tiesībās uz vecmātes /pers. H/ atstāto mantojumu, prasītāja konstatēja, ka vecmāte uz minēto garāžu zemesgrāmatā nebija nostiprinājusi īpašuma tiesības.

Pēc garāžas nodošanas ekspluatācijā tā kā īpašuma objekts Tehniskās inventarizācijas birojā nebija reģistrēta, līdz ar to ar spriedumu nepieciešams prasītājai kā /pers. H/ mantiniecei atzīt īpašuma tiesības uz garāžu, lai tās nostiprinātu zemesgrāmatā.

Finanšu ministrija norādīta kā valsts pārstāve, jo saskaņā ar Civillikuma 416.pantu bezmantinieka manta ir piekrītoša valstij, savukārt Rīgas dome kā atbildētāja norādīta, jo zemes reformas ietvaros pašvaldībai deleģēta jautājumu lemšana par īpašuma tiesībām uz ēkām, būvēm un zemi, kā arī Rīgas pilsētas pašvaldība zemesgrāmatā nostiprināja īpašuma tiesības uz 481/2777 domājamām daļām no ēkas - garāžas, ar kadastra apzīmējumu /numurs B/.

Trešā persona /pers. G/ ir zemes /adrese A/, īpašniece, līdz ar to spriedums šajā lietā var skart viņas tiesības un pienākumus pret pusēm.

/pers. H/, tāpat kā citiem Rīgas pilsētas Izpildkomitejas Labiekārtošanas pārvaldes ATP darbiniekiem, bija atļauts būvēt garāžu /adrese/. Sakarā ar jaunu ēku būvniecību, pamatojoties uz Rīgas pilsētas Maskavas rajona Izpildkomitejas 1979.gada 3.oktobra lēmumu Nr.487, 13 garāžas no /adrese C/ un /adrese/ pārnestas uz Vietalvas un Nīcgales ielas stūri, tajā skaitā, garāža Nr.3. Pēc minētā lēmuma pieņemšanas tika sastādīts akts par garāžas pieņemšanu ekspluatācijā un ar garāžas īpašnieku noslēgts zemes nomas līgums.

Aktā par garāžas /adrese/ pieņemšanu ekspluatācijā norādīts, ka garāža pieņemta ekspluatācijā un ar garāžas īpašnieku jānoslēdz līgums par zemes nomu.

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas pašvaldības Ražošanas ekspluatācijas un remontu uzņēmums 1993.gada 8.februāra vēstulē Tehniskās inventarizācijas biroju informē par personīgajām garāžām un to īpašniekiem, tajā skaitā, /pers. H/. 1986.gada un 1990.gada izziņās /pers. H/ paziņots, ka ar viņu tiks pagarināts zemes nomas līgums par zemes gabala, kas atrodas zem garāžas, nomu.

Valsts zemes dienesta Rīgas reģionālās nodaļas 2010.gada 23.aprīļa izziņā norādīts, ka Nekustamo īpašumu valsts kadastra informācijas sistēmā īpašnieks/valdītājs uz 164/2777 domājamo daļu (lietošanā garāža Nr.3) nav reģistrēts, kā arī nodaļā nav iesniegti īpašuma tiesības apliecinoši dokumenti.

Tā kā prasītāja ir iesniegusi 1979.gada aktu par garāžas pieņemšanu ekspluatācijā un paziņojumus par zemes nomas līgumu slēgšanu ar /pers. H/ kā garāžas īpašnieci, tad prasītājai kā /pers. H/ testamentārajai mantiniecei ir tiesisks pamats atzīt īpašuma tiesības uz garāžu - 164/2777 domājamām daļām no būves ar kadastra apzīmējumu /numurs B/(lietošanā garāža Nr.3) platība 16,4 m^2, kas atrodas /adrese A/.

Prasības pieteikumā lūgts atzīt prasītājai īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu - 164/2777 domājamās daļas no būves ar kadastra Nr./numurs B/(lietošanā garāža Nr.3), telpu grupas kadastra apzīmējums /numurs C/, nekustamā īpašuma platība 16,4 m^2, kas atrodas /adrese A/.

Prasība pamatota ar likuma „Par nekustamā īpašuma ierakstīšanu zemesgrāmatās" 17.panta 3.punktu, 18.pantu, 21.pantu.

Par prasības pieteikumu saņemti atbildētājas Rīgas domes pārstāvja paskaidrojumi, kuros norādīts, ka Rīgas dome nevar būt atbildētāja, jo nepastāv strīds par tāda īpašuma vai valdījuma tiesībām, kura īpašniece vai valdītāja ir Rīgas pilsētas pašvaldība.

Prasītāja nav pierādījusi, ka strīdus būve piederēja mantojuma atstājējai.

No akta par garāžas /adrese/ pieņemšanu redzams, ka būves platība ir 16,2 m^2, bet garāžas Nr.3, uz kuru lūgts atzīt īpašuma tiesības, platība saskaņā ar inventarizācijas lietu ir 16,4 m^2. Persona, ar kuru noslēdzams zemes nomas līgums, norādīts /pers. N/, līdz ar to nav redzama juridiska saistība ar mantojuma atstājēju. Minētais dokuments ir pretrunā ar Rīgas pilsētas Maskavas rajona Tautas deputātu padomes Izpildu komitejas 1979.gada 3.oktobra lēmumu Nr.487 „Par 13 garāžu pārcelšanu", kurā norādīts, ka garāžas pārceltas no /adrese C/ un /adrese/. Tādējādi nav saprotams, kā vienā un tajā pašā laikā un vietā var notikt garāžu pārcelšana un garāžu būvniecība, jo lēmumā tāpat norādīts, ka garāžas uzbūvētas tam atvēlētajā (citā) vietā. Būvniecība pati par sevi nerada īpašuma tiesības, lai būvētāju atzītu par būves īpašnieku, tam jābūt zemes īpašniekam vai arī jāsastāv tiesiskās attiecībās ar zemes īpašnieku.

Saskaņā ar 2001.gada kadastrālās uzmērīšanas lietu būve ar kadastra apzīmējumu /numurs B/, ekspluatācijā nodota 1980.gada 1.maijā, šajā būvē ir 17 telpu grupas, no kurām telpu grupu Nr.004, 005, 006, 010, 012, 014, 015 platība ir 16,2 m^2, savukārt telpu grupu Nr.002, 003, 013, 015 platība norādīta 16,4 m^2.

Nevienā no dokumentiem, kas attiecas uz /pers. H/, nav minēts garāžas boksa numurs, kas ir konkrēto īpašuma objektu identificējoša pazīme. Tikai 2005.gada telpas ar kadastra apzīmējumu /numurs C//adrese A/ Rīgā, tehniskās inventarizācijas lietā norādīts, ka /pers. H/ ir šīs telpas inventarizācijas lietas pasūtītāja.

Turklāt LPSR 1962.gada Civilkodeksa normas neparedzēja, ka garāža vai „automašīnas novietne" var būt atsevišķs personīgā īpašuma objekts. Minētā kodeksa 105.pants noteica, ka pilsoņu personīgā īpašuma tiesību objekts var būt dzīvojamā māja, bet saskaņā ar 106.pantu personīgā īpašumā garāža var būt tikai kā dzīvojamās mājas saimniecības ēkas, t.i., personīgā īpašuma piederums 140.panta izpratnē, nevis patstāvīgs personīgā īpašuma objekts.

Prasītāja nepamatoti atsaukusies uz Civillikuma 416.pantu, jo šajā gadījumā nav runa par bezmantinieka mantu, jo strīds ir par tāda nekustama īpašuma piederību, kura patieso īpašnieku lūgts noskaidrot. Šāds īpašuma tiesiskais stāvoklis vērtējams saskaņā ar Civillikuma 930.panta piezīmi, kas norāda, ka nekustamas bezīpašnieka lietas piekrīt valstij.

Par prasības pieteikumu saņemti atbildētājas Finanšu ministrijas pārstāvja paskaidrojumi, kuros norādīts, ka prasību neatzīst šādu iemeslu dēļ.

Lietā nav iesniegti pierādījumi, ka būve /adrese A/, ar kadastra apzīmējumu /numurs B/, vai garāža Nr.3, /adrese A/, kadastra apzīmējums /numurs C/, uzskatāma par patstāvīgu īpašuma objektu.

No prasības pieteikuma nav saprotams, vai prasītāja vēlas iegūt domājamo daļu no būves vai telpu grupu - garāžu Nr.3. No dokumentiem nevar noteikt, vai 1979.gada 4.oktobrī ekspluatācijā nodotā garāža /adrese/, 16,2 m^2 platībā, un garāža /adrese A/, ar platību 16,4 m^2 ir viens un tas pats objekts. Savukārt prasības pieteikumam pievienotie dokumenti nav pietiekami īpašuma tiesību pierādīšanai uz strīdus nekustamo īpašumu, jo prasītājai jāpierāda, ka /pers. H/ bija strīdus nekustamā īpašuma īpašniece.

Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2013.gada 10.jūlija spriedumu prasība apmierināta pilnībā. Tiesa nosprieda atzīt /pers. F/ īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu - 164/2777 domājamās daļas no būves ar kadastra apzīmējumu /numurs B/(lietošanā garāža Nr.3), telpu grupas kadastra apzīmējums Nr./numurs C/, nekustamā īpašuma platība 16,4 m^2, kas atrodas /adrese A/.

Spriedums pamatots ar tālāk minētajiem motīviem.

Nodibināts, ka Valsts zemes dienesta kadastra informācijas sistēmā reģistrēts nekustamais īpašums - garāža, ar platību 16,4 m^2, kas atbilst 164/2777 domājamām daļām no nekustamā īpašuma, kas atrodas /adrese A/.

Prasītāja cēlusi prasību, lūdzot atzīt viņai īpašuma tiesības uz minēto nekustamo īpašumu, norādot, ka garāža, kas uzcelta vēl padomju laikā, piederēja viņas vecmātei /pers. H/. /pers. H/ īpašuma tiesības zemesgrāmatā nav nostiprinātas.

Lietā nav strīda par to, ka prasītāja ir apstiprinājusies mantojuma tiesībās uz /pers. H/ atstāto mantojumu, ko apstiprina notāra izdotā mantojuma apliecība. Līdz ar to tiesa secināja, ka prasītājai kā mantiniecei ir tiesības celt attiecīgu prasību tiesā.

Likuma „Par nekustamā īpašuma ierakstīšanu zemesgrāmatās" 21.pantā noteikts, ja fiziskā persona ēkas (būves) ieguvusi pēc 1993.gada 4.aprīļa darījuma rezultātā vai mantošanas ceļā, tās zemesgrāmatā ierakstāmas uz šīs personas vārda ar nosacījumu, ka nostiprinājuma lūdzējs iesniedz pierādījumus par to, ka atsavinātājs vai mantojuma atstājējs bijis šo ēku (būvju) īpašnieks. Ja arī minētais atsavinātājs ēkas (būves) ieguvis pēc 1993.gada 4.aprīļa, iesniedzami pierādījumi par iepriekšējā atsavinātāja vai mantojuma atstājēja īpašuma tiesībām un darījuma likumību (tiesībspēja, rīcībspēja, trešās personas piekrišana, kad saskaņā ar likumu šāda piekrišana nepieciešama), līdz ir pierādītas atsavinātāja vai mantojuma atstājēja īpašuma tiesības (būvniecība, reģistrācija likumā noteiktajās iestādēs).

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas pašvaldības ražošanas, ekspluatācijas un remontu uzņēmums 1993.gada 8.februārī Tehniskās inventarizācijas birojam nosūtīja pieprasījumu, lūdzot izsniegt inventarizācijas plānus par garāžām Jaunrozes-Vietalvas ielā. Atbilstoši Maskavas rajona izpildkomitejas 1979.gada 3.oktobra lēmumam Nr.487 /pers. H/ nomā zemes gabalu savai personīgajai garāžai.

Rīgas pilsētas Maskavas rajona izpildu komiteja 1979.gada 3.oktobrī pieņēma lēmumu Nr.487 „Par 13 garāžu pārcelšanu", kurā norādīts, ka ar Rīgas pilsētas Izpildkomitejas 1979.gada 22.augusta lēmumu Nr.307 pilsētas izpildkomitejas Labiekārtošanas pārvaldes ATU tika iedalīts papildu zemes gabals Maskavas rajonā, Vietalvas un Nīcgales ielā dzīvojamo māju celtniecībai un 13 garāžu pārcelšanai no /adrese/ un /adrese/. Iedalītajā zemes gabalā garāžas ir uzceltas.

No Rīgas pilsētas Maskavas rajona Dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvaldes sastādītā akta redzams, ka garāža /adrese/,2 m^2 platībā, 1979.gada 4.oktobrī pieņemta ekspluatācijā, norādīts, ka ar Šimovicki jānoslēdz nomas līgums.

Valsts zemes dienesta Rīgas reģionālā nodaļa sniegusi skaidrojumu, kurā norādīts, ka līdz 2001.gada 16.maijam tehniskā inventarizācija veikta tikai atsevišķām garāžām. 1990.gada 13.novembrī sagatavotajā tehniskās inventarizācijas lietā garāžas platība uzrādīta 16,2 m^2. 2001.gada 16.maijā veikta visas būves pilna tehniskā inventarizācija un tās gaitā precizēti iepriekš inventarizēto garāžu boksu izmēri un platības, uzmērītas līdz tam neinventarizētās telpas, kā arī veikta būves pilna tehniskās inventarizācijas datu reģistrācija. Līdz ar to no 2001.gada 16.maija reģistrēta telpu grupa ar kadastra apzīmējumu /numurs C/(bijušais garāžas bokss Nr.3), kuras sastāvā ietilpst viena garāža ar platību 16,4 m^2.

No Namīpašuma kartītes, kas sastādīta 1990.gada 13.novembrī, redzams, ka /pers. H/ norādīta kā garāžas Jaunrozes-Vietalvas ielā lietotāja, pamats: Maskavas rajona izpildu komitejas 1979.gada 3.oktobra lēmums Nr.487.

No Rīgas pilsētas Izpildu komitejas 1979.gada 22.augusta lēmumu Nr.307 redzams, ka Pilsētas izpildu komitejas Labiekārtošanas pārvaldes Autotransporta uzņēmumam uzdots pārcelt uz zemesgabalu Vietalvas - Jaunrozes ielā pēc saskaņošanas noteiktajā kārtībā nojaukšanai paredzētās trīs invalīdiem piederošās garāžas no Nīcgales ielas un desmit garāžas no /adrese/.

Novērtējusi pierādījumus atbilstoši Civilprocesa likuma 97.panta prasībām, tiesa uzskatīja, ka prasītāja ir pierādījusi, ka strīdus garāža piederēja mantojuma atstājējai, t.i., prasītājas vecmātei /pers. H/. Minētais secinājums pamatots ar faktiem, kas izriet no iesniegtajiem rakstveida pierādījumiem, t.i., no akta par garāžas pieņemšanu ekspluatācijā. Garāžas, pamatojoties uz Izpildkomitejas lēmumiem, pārceltas no citas vietas. Visur norādīts, ka /pers. H/ jānoslēdz nomas līgums par zemes nomu, uz kura atrodas garāža. Apstāklis, ka sākotnējos dokumentos garāžas platība norādīta 16,2 m^2, bet vēlāk - 16,4 m^2, izskaidrots Valsts zemes dienesta vēstulē, proti, sākotnēji nav veikta visu garāžu uzmērīšana, bet, veicot uzmērīšanu, precizēta strīdus garāžas platība, līdz ar to atbildētāju iebildumi, ka nav pierādīts fakts, ka garāža piederēja mantojuma atstājējai, novērtējot pierādījumus, apstiprinājumu nav guvis.

Konstatēts, ka īpašuma tiesības uz zemi, uz kura atrodas strīdus garāža, pieder lietā pieaicinātajai trešajai personai, kura tās ieguva uz darījuma pamata.

Pretēji atbildētāju viedoklim, strīdus garāža uzskatāma par pastāvīgu īpašuma objektu atbilstoši likuma „Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937.gada Civillikuma ievada, mantojuma tiesību un lietu tiesību daļas spēkā stāšanās laiku un kārtību" 14.panta pirmās daļas 1.punktam.

Turklāt no zemesgrāmatu nodalījuma noraksta redzams, ka trīs personām atjaunotas īpašuma tiesības uz attiecīgām domājamām daļām no garāžām, kas ietilpst kopējā nekustamā īpašuma sastāvā.

Par šo spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza trešā persona /pers. G/, kurā lūgts atcelt Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2013.gada 10.jūlija spriedumu.

Apelācijas sūdzībā norādīti tālāk minētie argumenti.

Pēc zemes īpašuma /adrese A/, iegādes /pers. G/ mēģināja apzināt visus 17 garāžu lietotājus vai īpašniekus, lai noslēgtu zemes nomas līgumu. /pers. H/ nomas līgumu slēgt atteicās, jo viņa bija garāžas lietotāja. Tāpat /pers.H/ nebija dokumentu, kas apstiprinātu viņas kā garāžas nomnieka/lietotāja tiesības.

Minētais fakts atspoguļots arī /pers. H/ testamentā, taču mantojuma apliecībā mantiniecei /pers. F/ mantojuma masā parādās abstraktās "tiesības uz 164/2777 domājamās daļas no būvēm ar kadastra apzīmējumu /numurs L/, lietošanā garāža Nr.3, kas atrodas Vietalvas ielā 8 (tā apelācijas sūdzībā).

Aktā par garāžas, kas atrodas /adrese/, pieņemšanu ekspluatācijā norādīts, ka garāža pieņemta ekspluatācijā un ar garāžas īpašnieku jānoslēdz līgums par zemes nomu. No šī akta izriet, ka tas attiecas uz Labiekārtošanas pārvaldes ATU garāžām.

LPSR 1962.gada Civilkodeksa normas neparedzēja, ka garāža vai "automašīnas novietne" var būt atsevišķs personīga īpašuma objekts. 105.pants noteica, ka pilsoņu personīga īpašuma tiesību objekts var būt dzīvojamā māja, bet 106.pants paredzēja, ka personīgā īpašumā garāža var būt tikai kā dzīvojamās mājas saimniecības ēkas, t.i., personīgā īpašuma piederums 140.panta izpratnē, nevis patstāvīgs personīga īpašuma objekts.

Prasītāja nepamatoti atsaukusies uz Civillikuma 416.pantu, jo konkrētajā gadījumā runa nav par bezmantinieka mantu, jo strīds ir par tāda nekustamā īpašuma piederību, kura īpašnieku lūgts noskaidrot. Šāds īpašuma tiesiskais stāvoklis vērtējams saskaņā ar Civillikuma 930.panta piezīmi. /pers. H/ lietoja resora (dienesta) garāžu, jo viņas vīrs strādāja ATU.

Spriedumā nepamatoti norādīts, ka tā kā prasītāja iesniegusi aktu par garāžas pieņemšanu ekspluatācijā un paziņojumus par zemes nomas līguma slēgšanu ar /pers. H/ kā garāžas īpašnieci, tad ir pamats prasītājai atzīt īpašuma tiesības uz strīdus garāžu. Ja lietā būtu iesniegts garāžu /adrese A/, ekspluatācijā pieņemšanas akts, tad skaidri varētu redzēt, kas garāžas nodeva ekspluatācijā.

Turklāt prasītāja kā papildu argumentu izmantoja faktu, ka trīs garāžas /adrese A/, Rīgas pilsētas pašvaldība reģistrējusi uz sava vārda, bet nav minējusi, ka Rīgas pašvaldība pārņēma pašvaldības uzņēmuma mantu, ko neviens nelietoja un neuzturēja kārtībā. Zemesgrāmatās pieejamā informācija liecina, ka vēlāk pašvaldība trīs garāžas pārdeva.

Ar laulības apliecību apstiprinās, ka /pers. F/ 2014.gada 18.janvārī noslēgusi laulību ar /pers. M/, uzvārds pēc laulības noslēgšanas - /uzvārds/ (l.lp. 156).

Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2015.gada 4.septembra izziņu apstiprinās, ka /pers. G/ 2015.gada 2.septembrī sakarā ar laulības reģistrāciju mainījusi uzvārdu uz /uzvārds/ (l.lp. 158).

Tiesas sēdē prasītājas pārstāve prasību uzturēja saskaņā ar prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem un uz prasības pieteikumā norādītā pamata, apelācijas sūdzību uzskatīja par nepamatotu atbilstoši rakstveida paskaidrojumos par apelācijas sūdzību minētajiem argumentiem.

Atbildētājas Rīgas domes pārstāvis tiesas sēdē uzturēja rakstveida paskaidrojumus par prasības pieteikumu.

Trešā persona /pers. E/ tiesas sēdē prasību uzskatīja par nepamatotu, apelācijas sūdzību uzturēja saskaņā ar tajā norādītajiem argumentiem, kā arī papildus paskaidroja, ka /pers. H/ nemaksāja nomas maksu par zemi.

Atbildētājas Finanšu ministrijas pārstāvis uz tiesas sēdi neieradās, lai gan par lietas izskatīšanas laiku un vietu paziņots likumā noteiktajā kārtībā. Tiesā 2016.gada 30.martā saņemts atbildētājas pārstāvja iesniegums, kurā lūgts lietu izskatīt bez Finanšu ministrijas pārstāvja klātbūtnes.

Ņemot vērā minēto, Civillietu tiesu palāta, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 156.panta pirmo daļu, atzina par iespējamu lietu izskatīt bez Finanšu ministrijas pārstāvja piedalīšanās.

Motīvu daļa

Noklausījusies pušu pārstāvju un trešās personas paskaidrojumus, pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi rakstveida pierādījumus, Civillietu tiesu palāta atzīst, ka prasība apmierināma šādu apsvērumu dēļ.

Civilprocesa likuma 430.panta trešā daļa nosaka, ka fakti, kas konstatēti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesā nav jāpārbauda, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piekto daļu, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai.

Civillietu tiesu palāta uzskata, ka pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi lietas faktiskos apstākļus, dodot tiem pareizu juridisku novērtējumu, objektīvi novērtējusi pušu pārstāvju un trešās personas paskaidrojumus un rakstveida pierādījumus. Tādējādi ir pamats atzīt, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Tā kā nav pamata pārvērtēt pirmās instances tiesas secinājumus, tad atbilstoši Civilprocesa likuma 432.panta piektās daļas noteikumiem Civillietu tiesu palāta pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un sprieduma motīvus neatkārto.

Izvērtējusi apelācijas sūdzības argumentus, papildus pirmās instances tiesas spriedumā jau norādītajam, Civillietu tiesu palāta uzskata, ka tie nav pamatoti šādu iemeslu dēļ.

Pirmās instances tiesas spriedumā ir norādīti lietā konstatētie fakti, pierādījumi, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi, dots lietas apstākļu juridiskais novērtējums, kā arī argumentēts, kādēļ tiesa prasību apmierinājusi. Tādējādi Civillietu tiesu palāta uzskata, ka tiesas secinājumi, pretēji apelācijas sūdzībā apgalvotajam, atbilst lietas faktiskajiem apstākļiem un pierādījumiem lietā, līdz ar to atšķirīgs pierādījumu un lietas apstākļu juridiskais novērtējums pats par sevi neliecina, ka lietā ir taisīts nepareizs spriedums.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 104.panta pirmo daļu pušu un trešo personu paskaidrojumi, kuri ietver ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņu prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi tiesas sēdē pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

Kā nepamatoti noraidāmi trešās personas paskaidrojumi, ka /pers. H/ ar viņu kā zemes gabala /adrese A/, īpašnieci atteikusies noslēgt zemes nomas līgumu, jo šie paskaidrojumi atbilstoši Civilprocesa likuma 104.panta noteikumiem neapstiprinās ar citiem tiesas sēdē pārbaudītiem pierādījumiem.

Nevar piekrist apelācijas sūdzības argumentam, ka /pers. H/ nebija dokumentu, kas apstiprinātu viņas kā garāžas nomnieces/lietotājas tiesības, jo minētais ir pretrunā ar tālāk norādītajiem pierādījumiem.

No Rīgas pilsētas Maskavas rajona tautas deputātu padomes izpildu komitejas Dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvaldes 1986.gada 2.jūlija vēstules redzams, ka, pamatojoties uz Maskavas rajona izpildkomitejas 1986.gada 4.jūnija lēmumu Nr.298/ garāžas komisijas sēdes 1986.gada 28.maija protokolu Nr.5, /pers. H/ atļauts pagarināt nomas līgumu uz zemes gabalu zem individuālās garāžas Jaunrozes -Vietalvas ielā uz diviem gadiem (l.lp. 25).

Rīgas pilsētas Maskavas rajona tautas deputātu padomes izpildu komitejas Remontu un ekspluatācijas ražošanas apvienības 1990.gada 26.februāra izziņā norādīts, ka ar Maskavas rajona izpildkomitejas 1990.gada 7.februāra lēmumu Nr.36/ garāžas komisijas 1990.gada 25.janvāra sēdes protokolu Nr.1 /pers. H/ atļauts pagarināt nomas līgumu uz zemes gabalu zem garāžas Jaunrozes - Vietalvas ielā uz laiku uz diviem gadiem (l.lp. 22).

Ar namīpašuma kartīti, kas sastādīta 1990.gada 13.novembrī, apstiprinās, ka šajā kartītē garāžas boksam Nr.3 Jaunrozes - Vietalvas ielā kā garāžas lietotāja ir norādīta /pers. H/ (l.lp. 63-70).

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas pašvaldības Ražošanas, ekspluatācijas un remontu uzņēmuma 1993.gada 8.februāra izziņu, kurā Tehniskās inventarizācijas birojam lūgts izsniegt inventarizācijas plānus par garāžām Jaunrozes - Vietalvas ielā, apstiprinās, ka saskaņā ar Maskavas rajona izpildkomitejas 1979.gada 3.oktobra lēmumu Nr.487 īpašniece /pers. H/ nomā zemes gabalu personīgajai garāžai. Tāpat izziņā norādīts, ka samaksu par izpildīto darbu jāņem no garāžu īpašniekiem (l.lp. 11).

Nav apspriežams apelācijas sūdzības motīvs par /pers. H/ sastādītajā testamentā un mantojuma apliecībā nepareizi norādīto mantas sastāvu (tiesības uz 164/2777 domājamās daļas no būvēm ar kadastra apzīmējumu /numurs L/, lietošanā garāža Nr.3, kas atrodas Vietalvas ielā 8), jo prasība uz šāda pamata nav celta.

Civillietu tiesu palāta uzskata, ka apelācijas sūdzībā nepamatoti norādīts, ka no akta par garāžas /adrese/ pieņemšanu ekspluatācijā izriet, ka

tas attiecas uz Labiekārtošanas pārvaldes ATU garāžām. Ar minēto aktu apstiprinās, ka komisija, veicot garāžas apsekošanu pēc celtniecības (saskaņā ar rajona izpildkomitejas 1974.gada 9.oktobra lēmumu Nr.508), konstatēja, ka tā atbilst projektam un tehniskajām prasībām, garāža 1979.gada 4.oktobrī pieņemta ekspluatācijā (l.lp. 16; 18), taču no šī akta nevar secināt, ka tas attiecas uz Labiekārtošanas pārvaldes ATU garāžām.

Jautājumā par prasītājas tiesībām uz strīdus garāžu apelatore nepamatoti atsaukusies uz Latvijas PSR Civilkodeksa 106. un 140.pantu, jo lietā noskaidrots, ka strīdus garāža uzbūvēta blakus daudzdzīvokļu mājai, taču saskaņā ar Latvijas PSR Civilkodeksa 105.pantu daudzdzīvokļu māja nevarēja būt pilsoņa personiskā īpašuma tiesību objekts. Ņemot vērā minēto, Cicillietu tiesu palātas ieskatā nav pamata secināt, ka strīdus garāža bija paredzēta kalpošanai galvenajai lietai.

Par pareizu šāda nostāja atzīta Augstākās tiesas Senāta 2009.gada 20.maija spriedumā lietā Nr.SKC-147.

Civillietu tiesu palāta piekrīt apelācijas sūdzībā norādītajam, ka prasības pieteikumā nepamatota ir norāde uz Civillikuma 416.pantu, taču šis apstāklis nevar būt pamats pretēja sprieduma taisīšanai, jo nepareizas normas norādīšana tiesu neatbrīvo no pienākuma pārbaudīt apstākļus, ar kuriem saistīts prasījums, un piemērot strīdus tiesiskās attiecības regulējošās tiesību normas.

Ar Rīgas pilsētas Tautas deputātu padomes izpildu komitejas 1979.gada 22.augusta lēmumu Nr.307 apstiprinās, ka sakarā ar divu dzīvojamo māju un piebūvēta ziedu veikala celtniecību pilsētas izpildu komitejas Labiekārtošanas pārvaldes Autotransporta uzņēmumam uzdots par pienākumu pārcelt uz zemes gabalu Vietalvas - Jaunrozes ielā pēc saskaņošanas noteiktajā kārtībā nojaukšanai paredzētās trīs invalīdiem piederošās garāžas no Nīcgales ielas un desmit garāžas no /adrese/ (l.lp. 77). Tā kā no minētā lēmuma izriet, ka strīdus garāža tika pārcelta uz zemes gabalu Vietalvas - Jaunrozes ielā, tad nav apspriežams apelācijas sūdzības arguments, ka lietā nav iesniegts garāžu /adrese A/, ekspluatācijā pieņemšanas akts.

Lietā nav strīda par faktu, ka Rīgas pilsētas pašvaldībai 2002.gada 31.jūlijā zemesgrāmatā nostiprinātas īpašuma tiesības uz 481/2777 domājamām daļām no nekustamā īpašuma (garāžas) /adrese A/, un vēlāk, pamatojoties uz nomaksas pirkuma līgumu, trīs garāžas pārdotas (l.lp. 62), līdz ar to nav nozīmes apelatores iebildumiem, ka prasītāja nav minējusi, ka Rīgas pašvaldība pārņēma pašvaldības uzņēmuma mantu, ko neviens nelietoja un neuzturēja kārtībā.

Juridiski nepamatots ir apelācijas sūdzībā izteiktais lūgums atcelt Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2013.gada 10.jūlija spriedumu, jo Civilprocesa likuma 427.pantā izsmeļoši ir uzskaitīti gadījumi, kad pirmās instances tiesas spriedums atceļams un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā. Apelācijas sūdzībā nav norādīts, ar kuru Civilprocesa likuma 427.panta pirmās daļas punktu tiek pamatots lūgums par sprieduma atcelšanu, kā arī šādu pamatu nekonstatē Civillietu tiesu palāta.

Ņemot vērā iepriekš minēto, Civillietu tiesu palāta uzskata, ka pirmās instances tiesa pareizi ir novērtējusi lietas faktiskos apstākļus un pierādījumus, devusi tiem pareizu juridisku novērtējumu, prasību pamatoti apmierinot, savukārt apelācijas sūdzībā norādītie argumenti apstiprinājumu nav guvuši.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Tiesas sēdē prasītājas pārstāve lūdza šajā lietā nelemt jautājumu par tiesas izdevumu piedziņu no atbildētājiem un norādīja, ka nesamaksātos tiesas izdevumus samaksās prasītāja.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 39.panta pirmās daļas 5.punktam un valsts AS „Latvijas Pasts" tarifiem ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi šajā lietā ir 25,71 EUR. Tā kā prasītāja ir samaksājusi ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 10,96 EUR (5.lpp.), tad nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 14,75 EUR piedzenami no prasītājas valsts ienākumos.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu, taisot spriedumu par tiesāšanās izdevumu piedziņu, tiesa nosaka termiņu sprieduma labprātīgai izpildei.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 432. un 434.pantu, Civillietu tiesu palāta

nosprieda:

/pers. B/ prasību pret Rīgas domi un Finanšu ministriju, ar trešo personu /pers. E/, par īpašuma tiesību atzīšanu apmierināt.

Atzīt /pers. F/, personas kods /personas kods/, īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu - 164/2777 domājamām daļām no būves ar kadastra apzīmējumu /numurs B/(lietošanā garāža Nr.3), telpu grupas kadastra apzīmējums /numurs C/, nekustamā īpašuma platība 16,4 m^2, kas atrodas /adrese A/.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, valsts ienākumos tiesas izdevumus 14,75 EUR (četrpadsmit *euro* un 75 centi).

Noteikt sprieduma labprātīgai izpildei daļā par tiesas izdevumu piedziņu 10 dienu termiņu no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas. Tiesas izdevumu samaksu valsts ienākumos apliecinošs maksājuma dokuments spriedumā norādītajā termiņā iesniedzams Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātas kancelejā.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, t.i., 2016.gada 28.aprīļa, Augstākās tiesas Civillietu departamentā, kasācijas sūdzību iesniedzot Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātā.

Tiesnese	(paraksts)	G.Freimane
Tiesnese	(paraksts)	I.Ozola
Tiesnesis	(paraksts)	A.Dundurs

NORAKSTS PAREIZS
Latvijas Republikas Augstākās tiesas
Civillietu tiesu palātas tiesnese G.Freimane
Rīgā 2016.gada 28.aprīlī